

Bruksela, dnia 15.12.2020 r.
COM(2020) 824 final

ANNEX 7

ZAŁĄCZNIK

do

**wniosku w sprawie
ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej i
uchylającego rozporządzenie (UE) nr 347/2013**

{SEC(2020) 431 final} - {SWD(2020) 346 final} - {SWD(2020) 347 final}

Tabela oceny zgodności z zasadą pomocniczości

1. Czy Unia może podjąć działania? Jaka jest podstawa prawna i uprawnienia, na których oparte są planowane działania Unii?
1.1 Na który artykuł lub artykuły Traktatu można się powołać w celu uzasadnienia wniosku ustawodawczego lub inicjatywy politycznej?
<p>Art. 170 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że Unia ma przyczynić się do ustanowienia i rozwoju sieci transeuropejskich, w tym również w zakresie infrastruktury energetycznej. Unia ma promować wzajemne połączenia między sieciami krajowymi. Rozporządzenie TEN-E opiera się na art. 172 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi podstawę prawną do przyjęcia wytycznych obejmujących cele, priorytety i ogólne kierunki działań przewidzianych w dziedzinie sieci transeuropejskich, jak określono w art. 171.</p>
1.2 Czy określone w tym artykule Traktatu kompetencje Unii mają charakter wyłączny, dzielony czy uzupełniający?
<p>W przypadku sieci transeuropejskich kompetencje Unii są dzielone. W art. 172 postanowiono, że wytyczne i projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania, które dotyczą terytorium jakiegoś państwa członkowskiego, wymagają zgody tego państwa.</p>
<p><i>Zasada pomocniczości nie ma zastosowania w obszarach polityki, w których Unia ma wyłączne kompetencje zgodnie z art. 3 TFUE¹. Stanowi to szczególną podstawę prawną, dzięki której określa się, czy wniosek podlega mechanizmowi kontroli zasady pomocniczości. W art. 4 TFUE² określono dziedziny, w których Unia dzieli kompetencje z państwami członkowskimi. W art. 6 TFUE³ określono dziedziny, w których Unia ma kompetencje jedynie do prowadzenia działań mających na celu wspieranie działań państw członkowskich.</i></p>
2. Zasada pomocniczości: dlaczego UE powinna podjąć działania?
2.1 Czy wniosek spełnia wymogi proceduralne zawarte w protokole nr 2⁴:
<ul style="list-style-type: none"> - Czy przed złożeniem wniosku w sprawie danego aktu przeprowadzono szerokie konsultacje? - Czy sporządzono szczegółowe stwierdzenie zawierające jakościowe – a w miarę możliwości ilościowe – wskaźniki, które pozwalają ocenić, czy dane działanie można wykonać najlepiej na szczeblu unijnym?
<ul style="list-style-type: none"> - Zgodnie z wytycznymi w sprawie lepszego stanowienia prawa Komisja przeprowadziła kompleksowe konsultacje w oparciu o strategię konsultacji, wykorzystując szereg metod i narzędzi. Strategia ta została opracowana zgodnie z logiką interwencji i kładzie nacisk na adekwatność, skuteczność, wydajność, spójność i unijną wartość dodaną rozporządzenia TEN-E. Strategia konsultacji miała na celu zapewnienie uwzględnienia wszystkich istotnych dowodów, w tym danych dotyczących kosztów, skutków społecznych i potencjalnych korzyści płynących z inicjatywy. - Przeprowadzone w dniach 18 maja do 13 lipca 2020 r. internetowe konsultacje publiczne umożliwiły wyrażenie opinii wszystkim stronom zainteresowanym oceną i przeglądem rozporządzenia TEN-E. Do zarządzania internetowymi konsultacjami publicznymi

¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:12008E003&from=PL>

² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:12008E004&from=EN>

³ <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:12008E006:PL:HTML>

⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:12016E/PRO/02&from=PL#d1e49-206-1>

wykorzystano EU Survey. Kwestionariusz był dostępny w 23 językach urzędowych UE. Kwestionariusz skierowany był przede wszystkim do obywateli i organizacji (np. organizacji pozarządowych, samorządów, społeczności lokalnych, przedsiębiorstw i stowarzyszeń branżowych), które nie mają specjalistycznej wiedzy na temat rozporządzenia TEN-E. Miało to odzwierciedlenie w liczbie pytań, strukturze i brzmieniu kwestionariusza. Celem pytań w otwartych konsultacjach publicznych było określenie znaczenia rozporządzenia TEN-E pod względem jego celów, kategorii infrastruktury oraz najważniejszych dla ogółu społeczeństwa cech projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Podmioty posiadające wiedzę specjalistyczną w zakresie rozporządzenia TEN-E (np. specjaliści właściwych organów krajowych/organu regulacyjnego, operatorzy systemów przesyłowych, operatorzy systemów dystrybucyjnych, projektodawcy, producenci energii, organizacje pozarządowe posiadające szczególną wiedzę na ten temat) zostali poproszeni o wypełnienie ukierunkowanej ankiety. Internetowe konsultacje publiczne były dostępne na stronie internetowej Komisji „Wyraź swoją opinię”, gdzie podano odnośniki do dokumentów oraz odpowiednich stron internetowych, takich jak poświęcone strategii TEN-E i Europejskiemu Zielonemu Ładowi.

- Zorganizowano cztery seminaria internetowe dla zainteresowanych stron, aby lepiej dotrzeć z informacją do zainteresowanych stron oraz aby umożliwić przekazanie ustrukturyzowanych informacji zwrotnych.
- Uzasadnienie oraz ocena skutków zawierają sekcję dotyczącą zasady pomocniczości. Więcej informacji można znaleźć w pytaniu 2.2 poniżej.

2.2 Czy towarzyszące wnioskowi Komisji uzasadnienie (oraz wszelka ocena skutków) wystarczająco wykazuje zgodność z zasadą pomocniczości?

Zarówno uzasadnienie, jak i ocena skutków towarzyszące wnioskowi Komisji wystarczająco wykazują zgodność z zasadą pomocniczości.

Infrastruktura przesyłu energii (w tym infrastruktura wzajemnie połączonych sieci przesyłowych energii morskiej i inteligentnych sieci energetycznych) wnosi europejską wartość dodaną ze względu na swój transgraniczny wpływ i ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia neutralności systemu energetycznego dla klimatu. Rozporządzenie TEN-E zapewniło wartość dodaną i przyczyniło się do osiągnięcia wyników w zakresie integracji, konkurencji i bezpieczeństwa dostaw na rynku energii w Unii. Do rozwoju transgranicznej infrastruktury energetycznej niezbędne są ramy współpracy regionalnej między państwami członkowskimi. Regulacje i działania poszczególnych państw członkowskich są niewystarczające, aby te projekty infrastrukturalne zrealizować w całości.

Wewnętrzny rynek energii wymaga infrastruktury transgranicznej, do rozwoju której konieczna jest współpraca co najmniej dwóch państw członkowskich, z których każde posiada własne ramy regulacyjne.

Dzięki rozporządzeniu TEN-E uzyskano wartość dodaną, która byłaby nieosiągalna, gdyby państwa członkowskie działały na szczeblu wyłącznie krajowym lub regionalnym. Realizacja ponad 40 kluczowych projektów dotyczących infrastruktury energetycznej od momentu ich wejścia w życie pomogła większości państw członkowskich osiągnąć docelowy poziom 10 % w zakresie połączeń międzysystemowych do 2020 r. oraz uzyskać dobrze połączoną i odporną na sytuacje kryzysowe sieć gazową. Unijny rynek energii jest bardziej zintegrowany i konkurencyjny niż w 2013 r., a bezpieczeństwo energetyczne Unii poprawiło się. Dostęp do ukierunkowanego finansowania w ramach instrumentu „Łącząc Europę” umożliwił realizację 95 projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, których dostęp do finansowania na zasadach rynkowych bez niego byłby

utrudniony.

Wyżej opisany postęp nie byłby możliwy w wyniku działania samych państw członkowskich. Różne zainteresowane strony potwierdziły wartość dodaną rozporządzenia TEN-E, wskazując na znaczenie współpracy regionalnej w realizacji projektów transgranicznych, przejrzystość, pewność prawną i dostęp do finansowania.

2.3 Opierając się na odpowiedziach na poniższe pytania, czy cele zamierzonego działania można w wystarczającym stopniu osiągnąć za pomocą samodzielnych działań państw członkowskich (konieczność działań unijnych)?

Regulacje i działania pojedynczych państw członkowskich są niewystarczające, aby zrealizować priorytetowe projekty dotyczące infrastruktury energetycznej i potrzebne do osiągnięcia celów proponowanej inicjatywy. W przypadku braku działania na szczeblu UE nie można osiągnąć celów zapisanych w TFUE w zakresie promowania połączeń międzysystemowych i interoperacyjności sieci krajowych

- a) Czy przedmiotowe problemy posiadają jakiegokolwiek znaczne/wymierne aspekty transnarodowe/transgraniczne? Czy określono te aspekty ilościowo?

Podstawa prawna sieci transeuropejskich (zob. pkt 1.1 powyżej) zakłada, że kwestia ta ma charakter transgraniczny. Ma to odzwierciedlenie w celu inicjatywy, którym jest ułatwienie rozwoju odpowiedniej infrastruktury energetycznej w całej UE i w jej sąsiedztwie tak, aby umożliwić realizację celów UE w zakresie energii i klimatu, a w szczególności celów wyznaczonych na lata 2030 i 2050, jak również integracji rynku, konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw. W szczególności proponowane działanie ma umożliwić identyfikację projektów i inwestycji transgranicznych realizowanych w całej Unii i we współpracy z krajami sąsiadującymi, które są niezbędne do przeprowadzenia transformacji energetycznej i osiągnięcia celów klimatycznych. Ponadto ma ono poprawić transgraniczne planowanie infrastruktury z myślą o integracji systemu energetycznego i sieci przesyłowych energii morskiej.

- b) Czy działanie na szczeblu krajowym lub brak działania na szczeblu UE stoi w sprzeczności z podstawowymi celami Traktatu⁵ lub w znacznym stopniu narusza interes innych państw członkowskich?

Bez działania na szczeblu UE nie można osiągnąć celów określonych w art. 170, tzn. ustanowić i rozwinąć transeuropejskie sieci transportu, telekomunikacji i infrastruktury energetycznej. Ma ono promować budowę połączeń międzysystemowych i interoperacyjność sieci krajowych, jak również dostęp do tych sieci. W kontekście tym należy uwzględnić w szczególności potrzebę łączenia wysp, regionów zamkniętych i peryferyjnych z centralnymi regionami Unii.

- c) W jakim stopniu państwa członkowskie mają możliwości lub zdolności do przyjęcia odpowiednich środków?

Krajowe działania mogą służyć wprowadzeniu właściwych środków uzupełniających działania na szczeblu UE i umożliwić osiągnięcie celów w tej dziedzinie polityki. Środki te mogą dotyczyć między innymi sieci krajowych powiązanych z sieciami transgranicznymi oraz wdrażania na szczeblu krajowym środków, w tym wydawania pozwoleń na realizację projektów infrastrukturalnych. Jednakże bez działania na szczeblu UE na rzecz skoordynowanego podejścia do transeuropejskich sieci energetycznych nie można określić i zrealizować połączeń międzysystemowych niezbędnych do dekarbonizacji systemu energetycznego, ani poprawić integracji rynku, konkurencji i bezpieczeństwa

⁵ https://europa.eu/european-union/about-eu/eu-in-brief_pl

dostaw.
d) W jaki sposób dany problem i jego przyczyny (np. negatywne efekty zewnętrzne, efekt mnożnikowy) są zróżnicowane w UE na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym?
Dwa kluczowe problemy, które zostaną rozwiązane dzięki proponowanemu działaniu, dotyczą szczebla krajowego, regionalnego i lokalnego. Po pierwsze rodzaj i skala rozwoju infrastruktury transgranicznej nie są w pełni dostosowane do celów polityki energetycznej UE, w szczególności w odniesieniu do Europejskiego Zielonego Ładu, i celu neutralności klimatycznej. Po drugie opóźnienia w realizacji kluczowych projektów wpływają na wszystkie szczeble UE pogarszając integrację rynkową, konkurencję i bezpieczeństwo dostaw energii.
e) Czy dany problem dotyczy znacznej części UE, czy tylko kilku państw członkowskich?
Problemy wymienione w poprzednich podsekcjach dotyczą wszystkich państw członkowskich i są powszechne w całej UE. Wszystkie państwa członkowskie muszą dalej obniżać emisyjność swoich systemów energetycznych i przyczynić się do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r.; ponadto korzystają na zwiększeniu integracji rynkowej, konkurencji i bezpieczeństwa dostaw energii.
f) Czy dążąc do osiągnięcia celów planowanego środka, państwa członkowskie przekroczyły swoje możliwości?
Środki podejmowane wyłącznie na szczeblu państw członkowskich nie wystarczą do realizacji celów proponowanej inicjatywy. Skoordynowane podejście na szczeblu UE do transgranicznego planowania infrastruktury oraz określenie priorytetowych projektów infrastrukturalnych, w oparciu o współpracę regionalną, poprawi wydajność procesów.
g) W jaki sposób władze krajowe, regionalne i lokalne w UE różnią się pod względem poglądów lub preferowanych kierunków działania?
W trakcie konsultacji z zainteresowanymi stronami władze krajowe, regionalne i lokalne wyraziły poparcie dla działania na szczeblu UE.
2.4 Opierając się na odpowiedzi na poniższe pytania, czy cele zamierzonego działania można lepiej osiągnąć na szczeblu Unii dzięki skali lub skutkom tego działania (unijna wartość dodana)?
Działania na szczeblu UE przynoszą wyraźną wartość dodaną w porównaniu z polityką krajową, jak zademonstrowano na przykładzie istniejącego rozporządzenia TEN-E oraz płynących z niego korzyści. Skuteczne połączenie sieci państw członkowskich oraz usunięcie wąskich gardeł skutkowało poprawą integracji rynkowej między państwami członkowskimi oraz konkurencyjności, co znajduje odzwierciedlenie w postępach w osiąganiu celów w zakresie połączeń międzysystemowych i konwergencji cen energii w całej UE.
a) Czy z działania na szczeblu UE wynikają wyraźne korzyści?
Rozporządzeniem TEN-E ustanowiono nowe podejście do transgranicznego planowania infrastruktury energetycznej. Skupia ono zainteresowane strony w grupach regionalnych, aby określić i wspomóc wdrażanie projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, a dotyczących priorytetowych korytarzy i obszarów tematycznych.
Oprócz wprowadzenia skutecznego i opłacalnego podejścia do planowania infrastruktury, rozporządzenie usprawniło procedury wydawania pozwoleń. Nakłada się w nim również na państwa

członkowskie obowiązki usprawnienia procedur wydawania pozwoleń w odniesieniu do projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, ustanawiając termin wynoszący trzy i pół roku na decyzję o wydaniu pozwolenia. Projektom tym nadaje się najwyższy priorytet krajowy i mają one być ujęte w krajowych planach rozwoju sieci. W rozporządzeniu przewiduje się również pomoc regulacyjną, zasady i wytyczne dotyczące transgranicznej alokacji kosztów i zachęt uzależnionych od ryzyka oraz warunki dostępności finansowania z instrumentu „Łącząc Europę” (CEF).

Od jego przyjęcia w 2013 r. rozporządzenie TEN-E umożliwiło realizację ponad 40 kluczowych projektów dotyczących infrastruktury energetycznej, a dodatkowe 75 projektów ma zostać zrealizowanych do 2022 r. Finansowanie zapewnione w ramach instrumentu „Łącząc Europę” w łącznej kwocie 4,7 mld EUR umożliwiło realizację 95 projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Od 2014 r. w ramach instrumentu „Łącząc Europę” zapewniono finansowanie 149 działań, z czego 114 (o wartości 519 mln EUR) dotyczyło analiz wykonalności a 35 (o wartości 4,2 mld EUR) dotyczyło robót. Z łącznego budżetu 4,7 mld EUR na projekty gazowe przeznaczono 1,5 mld EUR, a na projekty w dziedzinie energii elektrycznej 2,8 mld EUR. Jak na razie około jedna piąta wszystkich projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania otrzymała pomoc finansową w ramach instrumentu „Łącząc Europę” na analizy wykonalności lub roboty.

Panuje powszechna zgoda wśród zainteresowanych stron co do unijnej wartości dodanej rozporządzenia, osiągniętej dzięki współpracy regionalnej, dostępowi do finansowania, lepszemu informowaniu i większej przejrzystości oraz usprawnieniu procesów planowania i wydawania pozwoleń.

b) Czy zachodzą korzyści skali? Czy cele można efektywniej osiągnąć na szczeblu UE (większe korzyści względem kosztu jednostkowego)? Czy działanie poprawi funkcjonowanie rynku wewnętrznego?

Ocena obecnego rozporządzenia TEN-E wskazuje, że przyczyniło się ono do połączenia sieci państw członkowskich i do usunięcia wąskich gardeł. Poprawie uległy integracja rynkowa między państwami członkowskimi i konkurencyjność, co znajduje odzwierciedlenie w postępach w osiąganiu celów w zakresie połączeń międzysystemowych i konwergencji cen energii w całej UE. Realizacja projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania pomoże większości państw członkowskich osiągnąć docelowy poziom 10% połączeń międzysystemowych do 2020 r. W związku z tym unijny rynek energii jest bardziej zintegrowany i konkurencyjny niż 2013 r. Projekty umożliwiają również integrację energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i wymianę energii elektrycznej ponad granicami, co zmniejsza potrzebę ograniczenia produkcji.

Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania pozwoliły znacznie zwiększyć bezpieczeństwo dostaw, które było jednym z głównych celów obowiązującego rozporządzenia TEN-E. Do wczesnych lat dwudziestych XXI wieku, kiedy opracowywane obecnie projekty gazowe będące przedmiotem wspólnego zainteresowania zostaną wdrożone, europejska sieć gazowa powinna być już dobrze połączona międzysystemowo i odporna na sytuacje kryzysowe, a wszystkie państwa członkowskie będą miały dostęp do co najmniej trzech źródeł gazu lub do światowego rynku skroplonego gazu ziemnego (LNG), co jest kluczowym elementem poprawy bezpieczeństwa energetycznego Unii dzięki dywersyfikacji źródeł gazu.

c) Jakie korzyści wynikną z zastąpienia zróżnicowanej polityki krajowej i przepisów krajowych bardziej jednolitym podejściem politycznym?

Opierając się na obecnym rozporządzeniu TEN-E, proponowane środki mają przyczynić się do bardziej skoordynowanego podejścia do transgranicznego planowania infrastruktury, przyspieszonego wdrażania projektów oraz spójniejszego rozpatrywania przez organy regulacyjne projektów będących

przedmiotem wspólnego zainteresowania. Umożliwi to bardziej skuteczne podejście do opracowywania transgranicznych projektów infrastrukturalnych i ich terminową realizację.

- d) Czy korzyści wynikające z działania na szczeblu UE przeważają nad skutkami utraty kompetencji przez państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne (poza kosztami i korzyściami działania na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym)?

Przyspieszenie realizacji projektów dotyczących infrastruktury energetycznej, które umożliwiają osiągnięcie celów Europejskiego Zielonego Ładu w odniesieniu do neutralności klimatycznej, jak i integracji rynku, konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw energii po jak najniższych kosztach dla konsumentów i przedsiębiorstw, jest jednym z głównych priorytetów państw członkowskich. Działanie na szczeblu UE umożliwi wsparcie wszystkich państw członkowskich, tak by przyczyniały się one do osiągnięcia kluczowych celów polityki w zakresie energii i klimatu.

- e) Czy działanie spowoduje, że podmioty wdrażające przepisy będą miały większą jasność prawa?

Proponowana zmiana istniejących ram TEN-E poprawi przejrzystość prawa dla projektodawców i dla krajowych władz. Na przykład doprecyzowane zostaną przepisy w zakresie rozpatrywania przez organy regulacyjne projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania.

3. Proporcjonalność: w jaki sposób UE powinna działać

3.1 Czy towarzyszące wnioskowi Komisji uzasadnienie (oraz wszelka ocena skutków) wystarczająco wykazuje proporcjonalność wniosku oraz umożliwia ocenę zgodności wniosku z zasadą proporcjonalności?

Zarówno uzasadnienie, jak i ocena skutków towarzyszące wnioskowi Komisji zawierają wystarczającą argumentację.

Inicjatywa jest zgodna z zasadą proporcjonalności. Wniosek wchodzi w zakres działania w dziedzinie transeuropejskich sieci energetycznych, o których mowa w art. 170 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Interwencja polityczna jest proporcjonalna do wymiaru i charakteru określonych problemów oraz do osiągnięcia wyznaczonych celów.

Wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu ogólnego, jakim jest ułatwienie terminowego rozwoju wystarczającej infrastruktury energetycznej w całej Unii i w krajach sąsiadujących, aby umożliwić realizację celów Unii w zakresie energii i klimatu zgodnie z Europejskim Zielonym Ładem, a w szczególności celów wyznaczonych na lata 2030 lub 2050, w tym celu neutralności klimatycznej, jak również integracji rynku, konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw.

W oparciu o wyniki tej oceny Komisja oceniła kilka wariantów strategicznych dotyczących czterech obszarów oddziaływania obecnych ram TEN-E, takich jak zakres, zarządzanie/planowanie infrastruktury, wydawanie pozwoleń i udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz rozpatrywanie projektów przez organy regulacyjne.

Z oceny i porównania wariantów (zob. w szczególności sekcje 7 i 8 oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi) wynika, że żaden z wariantów oddzielnie nie wystarczy do osiągnięcia wyznaczonych celów. Określenie pakietu wariantów strategicznych najlepiej dostosowanych do osiągnięcia celów szczegółowych opiera się na ocenie uwzględniającej zasadę proporcjonalności.

3.2 Opierając się na odpowiedziach na poniższe pytania oraz na informacjach zawartych w ocenie skutków, uzasadnieniu lub innych źródłach, czy zamierzone działanie stanowi odpowiedni

sposób osiągnięcia zakładanych celów?
<p>Proponowane działanie obejmuje środki odpowiednie do osiągnięcia zamierzonych celów tej inicjatywy. Środki te są proporcjonalne i nie wykraczają poza to, co jest konieczne. Bez działania na szczeblu unijnym Państwa członkowskie nie są w stanie zrealizować celów w zadowalający sposób. Dodatkowe koszty są mocno ograniczone i działanie obejmuje środki, które mają na celu zmniejszenie kosztów bezpośrednich.</p>
<p>a) Czy inicjatywa ogranicza się do tych aspektów, których państwa członkowskie nie są w stanie samodzielnie zrealizować w zadowalającym stopniu, a które Unia może zrealizować skuteczniej?</p>
<p>Bez działania na szczeblu UE państwa członkowskie nie są w stanie zidentyfikować odpowiednich transgranicznych projektów infrastrukturalnych koniecznych do osiągnięcia celów polityki Unii w zakresie klimatu i energii, opartych o zintegrowane transgraniczne planowanie infrastruktury. Proponowane środki ograniczają się do tych aspektów, których państwa członkowskie nie są w stanie samodzielnie zrealizować w zadowalającym stopniu.</p>
<p>b) Czy forma danego działania unijnego (dobór instrumentu) jest uzasadniona i prosta, jak to tylko możliwe, oraz czy sprzyja zadowalającemu osiągnięciu pożądanych celów i zapewnia zgodność z tymi celami (np. wybór między rozporządzeniem, dyrektywą (ramową), zaleceniem lub alternatywnymi metodami regulacyjnymi, takimi jak wspólne stanowienie prawa itp.)?</p>
<p>W ramach inicjatywy proponuje się zmianę obowiązującego rozporządzenia TEN-E, czyli utrzymanie wybranego instrumentu, który okazał się skuteczny do osiągnięcia celów realizowanych zgodnie z metodą regulacyjną (wspólne stanowienie prawa) określoną w art. 172 TFUE.</p>
<p>c) Czy dane działanie Unii pozostawia możliwe szeroką swobodę decyzji na szczeblu krajowym, jednocześnie przyczyniając się do zadowalającego osiągnięcia założonych celów (np. czy istnieje możliwość ograniczenia działania na szczeblu europejskim do standardów minimalnych lub zastosowania mniej rygorystycznego instrumentu politycznego lub podejścia?)?</p>
<p>Art. 171 TFUE stanowi, że Unia ustanawia zbiór wytycznych obejmujących cele, priorytety i ogólne kierunki działań w zakresie sieci transeuropejskich, oraz że wytyczne te wskazują projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania. Proponowane środki wykorzystują te przepisy, aby ustanowić na szczeblu UE ramy niezbędne do osiągnięcia celów zapisanych w TFUE.</p>
<p>d) Czy dana inicjatywa generuje koszty finansowe lub administracyjne dla Unii, rządów narodowych, władz lokalnych lub regionalnych, podmiotów gospodarczych lub obywateli? Czy koszty te są proporcjonalne do zamierzonego celu?</p>
<p>Proponowane środki stanowią w głównej mierze ulepszenia istniejących ram TEN-E. Ocena wykazała, że obecne rozporządzenie funkcjonuje prawidłowo. Podczas konsultacji z zainteresowanymi stronami większość z nich zgodziła się, że rozporządzenie jest opłacalne i że korzyści z niego przewyższają koszty. Inicjatywa ta stwarza ograniczone dodatkowe obciążenia finansowe i administracyjne dla projektodawców oraz dla Komisji i dla ACER. Proponowane uproszczenia przyniosą bezpośrednie korzyści dzięki zmniejszeniu istniejących bezpośrednich kosztów stałych związanych z obciążeniami administracyjnymi w wyniku ograniczenia obowiązków w zakresie monitorowania i sprawozdawczości.</p>
<p>e) Czy uwzględniono, przy poszanowaniu prawa Unii, szczególne okoliczności mające</p>

zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich?

Nie zidentyfikowano żadnych szczególnych okoliczności mających zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich.